

l'entrevista | ANDREU MAS

«El problema de Catalunya som els mateixos catalans»

Què els mou a crear Sentit Comú per Catalunya?

—«La convicció que no es pot marginar els ciutadans de l'activitat política. La política és massa important perquè la deixem només en mans de polítics professionals. La política ha de ser una simbiosi entre la gestió professional —necessària i imprescindible— i la ciutadania. Els ciutadans han de tenir un esperit crític i una gestió activa; tot el contrari del que està passant: se'ls margina.»

—En política el sentit comú no és el més comú dels sentits?

—«No podem generalitzar. Entenem per sentit comú l'equilibri i la racionalitat en la manera d'actuar. Hi ha polítics que actuen de manera racional i equilibrada, però possiblement els portaveus polítics radicalitzen el seu discurs per poder ocupar espais mediàtics. Avui es prioritza l'interès de partit i l'ocupació d'espai mediàtic més que no pas els continguts i les formes.»

—El 2008 van donar suport a la candidatura de Duran i Lleida al Congrés; són un *think tank* de CiU?

—«No som un *think tank* de ningú. Vam donar suport voluntàriament a Duran i Lleida i els fets ens han donat la raó, perquè ell i els diputats que representa són els que han defensat els interessos de Catalunya com a país i la nostra manera de fer i pensar pel que fa a l'economia. La resta de diputats han desaparegut.»

—Se'ls pot situar en l'òrbita de CiU, doncs.

—«No, perquè també compartim l'actitud positiva dels partits que, a iniciativa de la Conselleria d'Educació, van pactar la Llei d'Educació de Catalunya. Hem fet un reconeixement públic a la posició del conseller Maragall, que és socialista. Volem una bona política, que es gestioni bé. És cert, però, que la majoria d'integrants de Sentit Comú és gent moderada, centrada, que volem diàlegs i grans acords, i aquest és un missatge molt identificat amb CiU, però també l'han assumit altres forces polítiques.»

—Advoquen per la regeneració política del país; què volen dir?

—«Volem un canvi d'actitud, que posi fi a la manca de transparència i a una sèrie de maneres de fer que no ens agraden. Demanem una despolitització de l'administració pública, un govern dels millors, una independència clara entre els poders legislatiu i executiu, i transparència en la gestió dels recursos dels partits polítics, transparència en la relació entre les empreses i el sector públic...»

—El govern dels millors és una idea pròpia del despotisme il·lustrat. Qui tria els millors?

—«Els millors són aquelles persones amb major capacitat per assolir solucions i per gestionar de manera ordenada i racional les demandes de la societat.»

Xavier Martí

PRESIDENT DE SENTIT COMÚ PER CATALUNYA

Aquest barceloní nascut el 1949, llicenciat en dret i alt directiu d'una empresa d'assegurances, presideix Sentit Comú per Catalunya, una associació que té per objectiu promoure la participació cívica en l'activitat política.

Xavier Martí és molt crític amb els catalans; els retreu que s'han desvinculat de la política i que no són capaços de tenir una actitud positiva per canviar allò que no els agrada. Per això Sentit Comú predica un canvi d'actitud cívica que renovi els lideratges del país. Avui són, a les vuit del vespre, a Tarragona i aquest dimecres a la mateixa hora es presenten a Girona (www.sentit-comu.cat)

—El poble s'ha equivocat fins ara?

—«El poble és el poble, és qui té el poder; potser no l'hem exercit amb plena consciència. Ens hem deixat emportar per sensacions. Ens ha afectat massa la política mediàtica.»

—Afirmen que manquen lideratges; no veuen condicions en cap dels líders actuals, inclòs el President?

—«El lideratge l'han d'exercir persones que tinguin una visió global del país, propostes concretes i que puguin portar-les a terme. Són líders, per descomptat, tots aquells que governen una institució. El dubte és si aquests són els líders que avui necessita el país per afrontar les dificultats que hi ha, amb visió i coratge.»

—Necessitem persones que vinguin d'altres àmbits de projecció pública, com ara Jan Laporta?

—«La política ha de ser un instrument obert, al qual puguin accedir persones d'altres àmbits polítics. Ara bé, una persona sola no pot canviar res; pot ser un instrument per comunicar. Sense equip no pot fer res.»

—El problema de Catalunya és Espanya?

—«El problema de Catalunya som els mateixos catalans.»

—No tota la responsabilitat del que ens passa és, doncs, de les institucions?

—«Malauradament, els catalans ens hem desentès d'allò que no ens agrada; ens hem quedat a casa, hem anat a la nostra. Només som capaços de fer crítiques negatives, en lloc de prendre una actitud activa en favor d'una proposta concreta.»

plaça major

NOEMÍ SERRA

Estrabisme

He volgut fer un regal a la memòria. Tornar al paradís enmig de la ciutat, 28 anys enrere, on vaig deixar-me posar *l'obrellaunes* un matí del mes de maig. Un rossinyol prop la finestra —i això que encara no havia mort—, em va despertar, tota nerviosa: era el dia D i l'hora s'aproximava. Van permetre que ma mare m'acompanyés fins al final del camí. Per fer-me més plaent el trajecte pels passadissos subterranis emblanquits, plens de tubs de les calefaccions i una vorereta al voltant, vaig dur-me un mocadoret de quadres grocs petits amb colònia fins a les portes del quiròfan, on m'esperaven la Dra. Solans i la resta de personal. Allà només vaig percebre una picada d'un mosquit gegant a la vena... Vaig despertar amb els ulls embenats i amb l'estranya sensació que al meu company d'habitació no li havia anat prou bé: demanava aigua, cosa poc habitual. Durant l'any següent a la intervenció, hi anava tots els matins a fer rehabilitació i, mentre ens esperàvem que em toqués

Domènec i Montaner ens ha deixat tres joies: l'institut psiquiàtric Pere Mata de Reus, el Palau de la Música Catalana i l'Hospital de Sant Pau i de la Santa Creu

el torn, aprofitàvem per esmorzar, en un cafè espaiós, passejant pels jardins de pau i pavellons de l'Hospital de Sant Pau. Formes modernistes que en aquella època em tenien encuriosida però que no sabia apreciar la seva importància en el panorama de l'art català. Per a mi, allò era tot un privilegi per la seva monumentalitat. Ple d'escultures, mosaics, trencadís, ceràmiques, forja, cúpules amb rajola i maó vist que alegraven la vista i els sentits... Un any després de les anades van decidir, de comú acord —entre els metges que m'ho supervisaven— fer-me tornar a posar *l'obrellaunes* als ulls però amb cirurgians del Clínic, que tampoc no sabien com treure-s'ho de les mans. Amb la incertesa de què això ens omplia, vam decidir aturar-ho. Ara, ja de gran, amb la mirada contra el govern, encara, tremolant d'emoció i orgull, no m'he volgut deixar perdre les portes obertes —24 d'abril de 2010—, tot allò de què no vaig poder gaudir amb plenitud. Si bé alguns alumnes m'han recriminat que no els mirava, allí, cada ull mirava per separat per copsar millor la bellesa que ens amagaven: les àrees de l'administració, la sala d'actes bellament decorada, els vitralls, habitacions exuberants, delicades, úniques, si m'ho permeteu, de l'art modernista de Catalunya i del món. Deixant de banda el magnífic Gaudí, Domènec i Montaner ens ha deixat tres joies: l'institut psiquiàtric Pere Mata de Reus, el Palau de la Música Catalana i l'Hospital de Sant Pau i de la Santa Creu.

@ La versió extensa de l'entrevista a www.elpunt.cat